

trængning.« Specielt om kemiske våben hedder det bl.a.:

»Anvendt massivt og på rette måde og uden varsel kan kemisk ild:

- skabe høje tab hos dårligt trænede eller dårligt udstyrede styrker,
- nedsætte effektiviteten hos våben, køretøjer og kommandoposter ved at tvinge deres operatører til at bruge beskyttelsesudstyr,
- indskrænke brugen af våben, forsyninger og udstyr ved at forurene.«

Oprensningen af »fordele« fortsætter. Her skal kun nævnes en sidste: »Tvinge fjenden til at gennemgå rensningsoperationer, hvorved der skabes nye mål for kemisk eller anden ild.«

Theodore Gold, stedfortræder i kemiske anliggender for USAs forsvarsminister, bekræftede da også under en senatshøring, at det også er disse doktrinændringer, som øger behovet for de nye C-våben. Han sagde bl.a.: »... ud over Bigeye ønsker vi også midler til produktion af M-687 binære 155 mm artilleriprojektilkomponenter. M-687 kan fuldt ud bruges i moderne artillerikanoner. M-687 har en længere rækkevidde end de eksisterende projektiler og er meget lettere og sikrere at håndtere gennem hele dens livscyklus. Det eksisterende lager af artilleriprojektiler er uegnet i type og evne. Den del af lageret, som kan bruges, består af 155 mm og 8-tommer nervegas projektiler. Mere end halvdelen af disse er fyldt med nervegassen VX, der har vedvarende virkning, hvad der er taktisk uegnet for hærens meget mobile aggressive forsvarsdoktrin.« (DOD authorization for fiscal year 1985, Hearings before the Committee on Armed Services, 26. april 1984).

Det er karakteristisk, at forfatterne til FM 100-5 godt nok nævner, at USAs doktrin kun forudsætter kemiske våben anvendt i gengældelsesøjemed, men samme forfattere har svært ved at skjule deres begejstring for disse forfærdelige våbens mange »fordele«, og de kemiske våben indgår i doktrinerne på en måde, der gør det svært at tro, at de først vil blive anvendt som modsvar.

Trods forsvarsministerens benægtelser (spørgsmålene S204, S 236, S 237, S 264 og S 808, folketingsåret 1983-84, 2. samling) er denne doktrin allerede taget i brug i NATO-sammenhænge.

Således har USAs forsvarsminister Caspar Weinberger sagt, at »Airland Battle-doktrinen blev indført under Reforger-øvelsen i 1982 i Europa og under andre øvelser i Korea og USA« (US-Congresse, Committee on Armed Services, DOD Aut-

horizations for FY 1984, 98th, Cong. 1st Session, part 1.1.1983).

I indledningen til FM 100-5 kan man da også læse, at USA betragter den som »i overensstemmelse med NATOs doktrin og strategi«.

Der er ingen tvivl om, at de nye binærvåben især er tiltænkt Europa og fremfor alt Vesttyskland, som er det eneste land i Vesteuropa, hvor man med sikkerhed ved, at USA i forvejen har oplagret kemiske våben. NATOs chef for Europa, Bernard Rogers, har flere gange opfordret vesteuropæerne til at sige ja til disse våben. (Se f.eks. Jane's Defence Weekly nr. 26, 1984). Og ifølge Politiken den 27. august 1984 anbefaler en »gruppe højstående britiske og amerikanske officerer alliancen at oprette lagre af kemiske våben - hovedsagelig giftgasser - i Vesteuropa.«

At den binære våbenproduktion ikke længere er afhængig af, at de europæiske NATO-allierede direkte skal bede om at få våbnene udstationeret, ændrer ikke ved, at binærvåbnene kommer til Europa. Det er først og fremmest en amerikansk indkommelse over for de vesteuropæiske allierede, der herved undgår den folkelige protest, som ville opstå, hvis de selv skulle fremsætte ønsket om nye nervegasser.

Men på trods af det har den planlagte stationering af C-våben ikke kunne undgå at møde modstand. Ikke alene har oppositionen i den vesttyske forbundsdag modsat sig stationeringsplanerne. Også CSU/CDU har sagt nej til stationeringen og tillige besluttet også at kræve de nuværende amerikanske C-våben væk fra Vesttyskland. Tilbage står imidlertid det alvorlige problem, at den vesttyske regering muligvis ikke har mulighed for at nedlægge veto mod stationeringen af nye C-våben. USA har ikke villet love at tage hensyn til vesttyskerne i denne sag.

De nye binærvåben har også mødt skepsis i Den nordatlantiske Forsamling (NATO-parlamentarikerne). Bl.a. blev der i 1981 udarbejdet en rapport om »Chemical weapons and the Alliance« af den militære komité under Den nordatlantiske Forsamling. I denne rapport gives ikke nogen endelige anbefalinger, men det hedder bl.a. om behovet for nye binærvåben:

»Men NATOs gengældelse vil blive rettet mod Warszawapagtstyrker, der er helt klar over den kemiske dimension i konflikten og derfor må formodes at være velforberejdede på at beskytte sig mod dens virkninger. Derfor er det eneste rationelle for gengældelsesstyrker på den baggrund at tvinge modparten til at sænke sin operative effektivitet ved at skulle tage beskyttelsesforanstaltninger